

TOM POLLOCK

Skleněná republika

MRAKODRAPOVÝ

TRŮN 2

Tom Pollock
Skleněná republika

TOM POLLOCH
**Skleněná
republika**

MRAKODRAPOVÝ
TRŮN 2

NAKLADATELSTVÍ PASEKA
PRAHA – LITOMYŠL
FANTOM PRINT
OSTRAVA

PŘELOŽILA JITKA JENÍKOVÁ

THE GLASS REPUBLIC

Copyright © 2013 by Tom Pollock

Published by arrangement with Quercus Editions Ltd (UK)

Translation © Jitka Jeníková, 2015

ISBN 978-80-7432-598-4 (váz.)

ISBN 978-80-7432-692-9 (epub)

ISBN 978-80-7432-693-6 (mobi)

ISBN 978-80-7432-694-3 (pdf)

OBSAH

I. Děvče, jež se ohlédlo 9

II. Řez shora 91

III. Zrcadlová loterie 239

Poděkování 351

I.

DĚVČE, JEŽ SE OHLÉDLO

Hříštěm se nesl smích. Stejně jako většina zbraní měl i smích dvě ostří a vysoká dívka v zeleném hidžábu obě velmi dobře znala. Pečlivě mu naslouchala, dokonce i ve chvíli, kdy sama dělala vtípky, a dávala bedlivý pozor pro případ, že by sklouzl na nesprávnou stranu.

„Fakticky, absolvovala jsem týdenní výcvik, a pak jsem rovnýma nohama skočila do podzemních klubů, kde se pořádají rvačky v klecích. To, co mám na obličej, mi udělala jedna mrňavá, drsná holka, co vážila polovinu toho co já – pod klouby na rukavicích schovávala malinkaté hřebíky. Odporovalo to absolutně veškerým pravidlům, ale nikoho to nezajímalo. Pokaždé, když mě praštila, připadalo mi, že mi masíruje obličej Wolverine.“

Kolem Pen postávala skupinka studentů choulících se v únorovém chladu. Odolala nutkání přitáhnout si pod jejich zkoumavými pohledy šátek víc přes obličej.

„No tak vážně, Parvo...,“ zavrčela netrpělivě jedna z posluchaček, úchvatná blondýnka v kabátu z umělé kožešiny.

„Vážně, Gwen?“ pokrčila Pen rameny. „*Ve skutečnosti* to byl žárlivý milenec; říkal, že když mě nemůže mít on, tak nikdo.“

Další výbuch smíchu, tentokrát váhavější, který se rychle vytratil. Oči Gwen Hardyové se krapet zvětšily. „Co... doopravdy?“ vyzvídala.

„Jasně,“ přitakala Pen s kamennou tváří. „Nebo to možná byla vzteklá kočka – pěkně zmutovaná, hotová Kočkozilla. Měla takhle obrovský drápy,“ ukázala. „I když musím přiznat, že si to úplně přesně nepamatuju. Už je to docela dávno –“

„Jsou to čtyři měsíce.“

„No jo, ale šlo jenom o můj obličej, takže ne že by to bylo nějak extra důležité...“

„*Parvo!*“ Gwenin úsměv byl až bolestivě široký. „Tak povíš nám to už?“

Pen si olízla křivé rty, přála si, aby ve své současné strategii nedělala Gwenině partičky tak velkého šaška. No jo, ale bez varování zmizela na tři měsíce a vrátila se s rekonstruovaným rtem a změtí jizev na tvářích. Jestli chcete s podobným handicapem zapadnout zpátky do středoškolské společnosti, potřebujete, aby vám kryl záda někdo hodně vlivný.

Teatrálně si všechny tři přeměřila pohledem, jako kdyby zvažovala, kolik pravdy unesou: Gwen Hardyová, již Alláh ve své milující moudrosti stvořil krásnou, chytrou a břitkou jako diamantovou řezačku, stála vedle svého kluka Alana Jacksona, který byl stejně chytrý, ale mluvil jen v tichých jednoslabičných slovech. Všechno na něm působilo efektivně, nikde ani gram navíc – v podstatě svaly napěchované do fotbalové bundy. Po Alanově boku stála drobná, pihovatá Trudi Stahlová, která se usilovně snažila tvářit, že to na ni nedělá žádný velký dojem. Trudi vystřídala u kliky školního mlýnku na pomluvy tu příšernou Harriet Williamsovou, která nedávno odmaturovala. A zřejmě se ještě pořád nevzpamatovala z toho, že se ocitla v tak elitní společnosti.

Pen na ně kývla, aby šli blíž, a oni se kolem ní shlukli, vymazali obrysy a ztlumili hluk mladších dětí, které si kopaly tenisákem na asfaltovém hřišti. Obklopila je bublina napjaté důvěrnosti.

„Takže?“ zatlačila na ni Gwen.

Pen se zhluboka nadechla. „Unesl mě živý ostnatý drát,“ začala tiše, „služebnice boha demolice, jehož prsty tvořily jeřáby. Fungovala jsem jako její hostitelka. Poslala mě zabít Beth Bradleyovou, ta mě ale místo toho osvobodila. Držela jsem to monstrum na zemi vlastní vahou, zatímco mě vysekávala naostřeným kusem zábradlí.“

Zavládlo dlouhé ticho, pak Alan mlaskl jazykem a rozesmál se. Gwen dupla nohou, a i když se zubila, frustrovaně si odfrkla. Ozvala se však Trudi.

„Sakra,“ vzdychla. „Vážně jsem si myslela, že se něco dozvíme.“

Zvonek ohlásil konec ranní přestávky a frostfieldští studenti se vydali ke dveřím do hlavní budovy, dál si přitom povídali, povykovali a nadávali. Všichni mladší šestnácti let měli na sobě alespoň teoreticky modrošedou uniformu. Pen si pomyslela, že seshora musí vypadat jako vlna špinavé vody valící se do odpadu.

Gwen si hodila na rameno tašku a ovinula ruku Alanovi kolem krku. Přitáhla ho k sobě a ostentativně ho políbila. „Co máme teď?“ zeptala se, když se od něj po nějaké době odtrhla.

„Matiku,“ odvětil Alan.

Gwen protočila oči a Trudi po jejím vzoru zaúpěla.

„Ježišmarjá,“ vzdychla Gwen. „S tou novou ženskou? S tou cizinkou?“

„Faranczekovou.“

„Tak nějak. Rozumíte jí vůbec něco s tím jejím příšerným přízvukem? Nikdy bych nevěřila, že to řeknu, ale fakticky se mi stýská po Saltovi. Posunula ses někam s pátráním po tom, co se s ním stalo, Tru?“

„Nijak zvlášť, ale pár sedmáků rozhlašuje, že ho suspendovali,“ spustila Trudi. „Nějaká holka o něm zjevně tvrdí, že ji osahával.“

Pen ucítila, jak se jí sevřel žaludek. „Fakticky?“ podařilo se jí zeptat se klidným hlasem. „Kdo?“

Trudi vypadala schlíple.

„To netuší.“

„Sobecká proľhaná mrcha,“ odfrkla si Gwen znechuceně. „Ať je to kdokoliv, snaží se na sebe jen upozornit, a k tomu nám podělá známky. Takhle kdyby nějaký *kluk* přišel s tím, že po něm Salt vyjel...“

Nedořekla to a všichni se tomu zasmáli. Pen se k nim přidala, i když jí to vůbec nepřišlo vtipné a přestože jí uši i hrudník hořely. I když cítila, jak jí ostrí toho smíchu proniká hluboko do břicha. Některé věci prostě občas musíte udělat.

„Ty nejdeš?“ zeptala se Gwen, když je Pen nenásledovala ke dveřím.

Pen zavrtěla hlavou. Nasadila přehnaně nešťastný výraz a nakreslila si prstem na tvář neviditelnou slzu.

„Pořád se ti to daří uhrát na trauma?“ pobaveně mlaskla Gwen. „Má to někdo kliku. Ale nemám ti to za zlé. Kdyby mi to prošlo, taky bych se ulila.“ Propletla svou ruku s Alanovou a nedotknutelný pár se odlouдал dovnitř. Trudi se zdržela s Pen. Zastrčila si pramen rusých vlasů za ucho. „Nakonec nám to povíš, Parvo,“ prohlásila, mile, starostlivě. „Ty historky jsou docela vtipný a Gwen to nehrotí, ale dřív nebo později nám *povíš*, co se ti stalo.“ Naklonila hlavu a prohlížela si Peniny rozdrásané tváře. „Chtěla jsem se jen ujistit, že ti to je jasné.“

Pen se přinutila usmát. Cítila, jak se jí jizvy ohnuly: tučet pošklebujících se, napodobujících úst.

„Jasně, Tru,“ přitakala. „Bude fajn si o tom s někým promluvit.“

„Přesně proto máš přátele.“ Trudi se postavila na špičky, políbila ji na tvář a poplula dveřmi.

Pen kráčela proti proudu studentů na hřiště. Něco studeného jí přistálo na řase: z nažloutlých mraků se snášely sněhové vločky. Přitáhla si šátek a zachvěla se.

Povíš nám to.

Měla tušit, že to přijde. Pen se družila s Gwen, protože její... *blahosklonnost* – nedokázala o tom přemýšlet jinak – dokázala udržet zbytek Frostfieldu na uzdě, ale Gwen neprovozovala žádnou charitu. Chtěla, aby v ní všichni viděli tu, které se zohavená holka otevřela, tu, jež dokázala získat odpovědi na otázky, které vrtaly hlavou celé škole.

Kam Pen minulý podzim zmizela?

Co jí zdevastovalo obličej?

A kam se proboha poděla Beth Bradleyová, její nejlepší kamarádka, která se od ní nikdy nehnula na krok?

Pen, ponořená v myšlenkách, málem nakráčela do zdi střežící hranice školy. Zachvěla se a schoulila před padajícím sněhem. Začalo foukat, vítr kvílel po oktávách nahoru a dolů a drásal jí tvář. Byla za to vděčná – všichni ostatní se nahrnuli dovnitř a klesla tak pravděpodobnost, že ji někdo uvidí.

Před ní trčela do prostoru hřiště stará budova, kde se dřív učil druhý stupeň. Byla omotaná výstražnou páskou jako zraněná cihlová končetina. Když byla Pen pryč, našlo v ní pár dělníků azbest a celou budovu uzavřeli. Oranžové kužely vyznačovaly okraje zakázané zóny.

Ve městě mohou utajená místa vyrašit velice rychle, napadlo Pen.

Vědoma si bezpečnostní kamery, protáhla se za změtí neo-padavého pichlavého křoví, které rostlo u zdi, a směřovala k únikovému východu v zadní části budovy.

Vzduch uvnitř páchl zatuchlinou a připomínal vzduch v jeskyni, ale po větru venku jí tam přišlo teplo. Trocha světla, jež pronikala zablácenými okny, ozařovala pohřební mohyly masařek. Pen se vydala chodbou, překročila pár povalených skříněk a vklouzla do dveří vpravo.

Bývaly to dívčí záchody. Dveře kabiněk zůstaly otevřené, na sklopených víkách od záchodů se usadila tlustá vrstva prachu. Umyvadla čněla ze zdi jako bojovně vytrčené brady a nad nimi stále ještě viselo dlouhé nezarámované zrcadlo.

Pen pro jistotu zkontrolovala kabinky, ale nikdo jiný v místnosti nebyl.

Když si stoupla k zrcadlu, cítila, jak jí nervozita bublá v krku. Viděla se zblízka: jizvy jí křížovaly tváře jako praskliny ve skle. Naštěstí byl doktor Walid od univerzitních dní dlužníkem jejího otce, a tak si za rekonstrukci nosní dírky a spodního rtu ze štěpu z jejího stehna nic neúčtoval. Opatrně nanášený krycí make-up dokázal zahladit hranici mezi

štěpem a okolní tkání, ale zůstávala po ní plochá struktura, *nesprávnost*, jež se zakrýt nedala.

Pokud se lidé dostali příliš blízko, nebylo možné schovat všechno.

„Jsi to pořád ty, Pen,“ zašeptala. „Jen tě trochu přeskládali.“

Žaludek se jí postupně uklidnil. Pomáhalo jí to tu, tyhle plesnivé, pobořené záchodky, jediné místo na celém světě, kde mohla najít někoho, kdo jí rozuměl.

Naklonila se nad umyvadlo a zaťukala klouby ruky na zrcadlo. „Haló? Haló?“

Její hlas se dutě odrážel od dlaždic.

Haló? Haló?

„Ahoj.“

Pen v zrcadle spatřila, jak z jedné z kabinek vyšla štíhlá dívka; z těch samých kabinek, které, když se do nich Pen předtím dívala, byly prázdné. Vetřelkyně se zastavila za ní, objala ji kolem pasu a položila si bradu na její rameno. Pen ucítila tlak dívčina objetí a příjemné teplo její tváře na své, neobtěžovala se však dívat stranou; věděla, že by tam nic neviděla. Očima visela na zrcadle, prohlížela si odraz, který podle všeho nikdo nevytvářel.

Oblečení měly jiné; dívka v zrcadle byla zjevně nakupovat. Měla na sobě upnuté džíny, módně střiženou koženou bundu a boty na takových podpatcích, že se musela přikrčit, aby mohla Pen obejmout. I dívčin šátek se zdál nový, draze vyhlížející surové hedvábí v holubičí šedi.

Tvář, tvář však měly stejnou: elegantní rysy, kávovou pleť, dokonce i asymetrickou spleť jizev.

Pen se dívala do zrcadla a viděla svůj odraz dvojité. Pohled jí vracely její dvě kopie.

Děvče vedle jejího odrazu se zazubilo a rány kolem úst se změnily v cosi krásného. „Holka, vypadáš dobře,“ konstatovala.

Pen připadal její nový obličej jako šikanující hajzlík: labilní a manipulativní, který se na vás lepí, jako kdyby byl váš dotěrný nejlepší přítel, domáhá se neustálé pozornosti a péče, a přitom se vám ve chvíli, kdy se ukáže někdo další, začne pošklebovat.

Poté, co ji propustili z nemocnice, strávila Pen hodiny u toaletního stolku, před sebou otevřenou tubu krycího krému. Potukávala okraje pokroucené bezbarvé kůže houbičkou tak, jak ji to učili, a snažila se přeměnit to, co viděla v zrcadle, zpátky na člověka, kterého znala.

První týden nenosila vůbec žádný make-up. Plála energií, nabuzená tím, co přežila, pokoušela se na zastávce autobusu číslo 57 zachytit pohled cizích lidí a zapříst konverzaci o počasí nebo *Panství Downton*. Byla agresivně veselá, *dodávala jim odvalu*, aby se na ni podívali.

Nestálo to za to.

Jen malé děti si dovolily na ni otevřeně zírat; dospělé prostě jen začaly nadmíru fascinovat jejich vlastní nohy, nechtěli, aby si všimla, jak ji okukují, a Pen novou tvář čím dál víc skrývala.

Začala v noci běhat, oči přilepené k chodníku, aby neviděla Sodíkovky, jak tančí uvnitř pouličních lamp své žhnoucí tance. Běžela, dokud jí z ledového vzduchu nezačaly hořet plíce a pot jí nepromočil šátek ovázaný kolem hlavy. Vyhledala si na internetu posilovací tréninkové sestavy a cvičila je v ložnici, dokud se jí na bříškách prstů neudělaly mozoly a nezvládala série shybů na zárubni nade dveřmi. Nadchlo ji, jak její tělo zareagovalo, připadalo jí to jako akt vzpoury

a s uspokojením sledovala, jak se jí pod napínající se kůží rýsují žebra. Začala si trochu víc hlídat, co jí, pak víc než jen trochu, a později ještě o něco víc. Jídlo jí přišlo zrádné; mohlo zničit změny, jež si pro sebe naplánovala. Cizrnu a špenát na talíři krájela a přesunovala, štourala do nich chlebem, ale snědla jen pár soust. Každé odmítnuté sousto ji hrálo na prsou jako malé vítězství. Děkala, co mohla, aby ignorovala znepokojené pohledy rodičů.

Sama víš nejlíp, Pen, říkála si. Je to tvoje tělo. Tvoje. Všechno bude v pořádku.

Modlit se téměř nedokázala.

Ne že by v dobách, o nichž začala přemýšlet prostě jako o těch „před“, nikdy nepropásla modlitbu. Často zaspala, byla venku s Beth, měla toho moc nebo prostě jen zapomněla, ale teď to bylo jiné. Nejdřív si dávala pozor, aby si udělala čas: chtěla, aby se modlitba stala něčím, na co se může spolehnout. Ale známá slova každé *rak'y* jí v ústech přišla cizí, zadržávala se dřív, než je mohla dokončit, připadala si přišerně, jako *absolutní* pokrytec. Nakonec se přestala snažit. Když se její táta pokoušel vést modlitbu doma, řekla mu, že se raději půjde pomodlit do svého pokoje; prostě na něj jen zírala a používala své jizvy, dokud neumlčela jeho protesty.

Jakmile se jí podařilo ranní makeupovou rutinu zkrátit na tři čtvrtě hodiny a ruce s houbičkou se jí přestaly třást, vrátila se do školy.

Padesátšedmička ji vezla kolem staveniště na Dalston High Road. Z horního patra autobusu zahlédla Pen v chladné mlze jeřáby, trčící jako zimní stromy. Stály bez hnutí, motory zhasnuté a ztichlé, stejně se však na sedadle přikřčila. V jedné z žárovek pouličního osvětlení, které se nezhasínaly, se cosi mihlo a na okamžik spatřila na skle obrys ruky.

V kapse jí zavrčel telefon. Vytáhla ho a četla: *Podívej se vlevo.*

Venku se cosi prohnalo přes ústí boční uličky, mělo to lidský obrys, kapuci a pohybovalo se to neuvěřitelně rychle.

Mobil znovu zavibroval.

Moc pomalu. Kuk vpravo.

V okně na opačné straně zahlédla Pen postavu přeskakující ze střechy na střechu.

Pen! Tohle je těžší, než se zdá, víš. Snaž se stíhat! Mrkni za sebe.

Pen protočila oči a pak se pomalinku obrátila, aby se podívala do zadní části autobusu.

Hlavou dolů tam *nějak* za palce u nohou visela ze střechy s nosem přitisknutým na skle pubertáčka s kůží barvy betonu a posílala jí dlouhý, pomalý polibek.

Nemyslela sis doufám, že bych prošvihla tvůj návrat do cvokhauzu, že ne?

Stály u kovové brány frostfieldské střední. Bylo pořád ještě brzy. Dovnitř se od aut rodičů loudalo pár dětí v uniformách; hrbily se při tom pod vahou svých batohů jako Šerповé při výstupu na Everest. Sem tam se na ně někdo podíval, ale nikdo Pen nepoznal. Ohlédla se přes rameno a přelétla pohledem scenerii. Terakotové střechy východního Londýna se v dlouhých stínech výškových budov překrývaly jako hmyzí kutikula.

Beth se jednou nohou opírala o bránu, kapuci na skloněné hlavě, palce se jí míhaly na klávesnici, jak cvakala esemesku. O předloktí měla opřený naostřený kus zábradlí, který s sebou teď všude nosila. Ukázala Pen obrazovku: *Vážně jsi připravená?*

Pen vydechla. „Ne,“ odvětila, „ale nejsem si jistá, jestli někdy budu, takže to klidně můžu udělat hned.“

Jsi drsná, Pencil Khanová, jsem na tebe pyšná. Oči šedivé jako chodník se setkaly s Peninými.

Beth neuhýbala pohledem a psala dál naslepo. *Půjdu s tebou dovnitř, jestli chceš, víš to, že jo? Ať si trhnou nohou. Pořád jsem tu ještě zapsaná. Stačí jediné slovo a budeme spolu sedět na fránině.*

Pen se na ni zvědavě zadívala. „Když jsem to předtím navrhla, nijak extra ses do toho nehrnula.“

Beth pokrčila trochu nesměle rameny. *Kvůli sobě ne. Ale stoupnu si vedle tebe klidně i před popravčí četu, když budeš chtít.*

Ona by udělala to samé.

Pen si sáhla na tvář.

„Ne, díky, B. I když bych teď uvítala, kdyby na sebe strhl pozornost někdo jiný, řekla bych, že ty bys jí přitáhla až zbytečně moc.“

Byla bych v pohodě. Mám kopí.

Dělala si legraci. Nejspíš. Pen se i tak zašklebila při představě Beth, která by nabodla na zábradlí kohokoliv, kdo by se na ni divně podíval. Její přítelkyně teď v sobě měla cosi divokého a nedokázala to zcela potlačit.

„I tak,“ pokračovala, „mám dojem, že by to mohlo udělat krapet paseku v Operaci normálnost.“

Zachytila v kamarádčiných očích záblesk provinilosti, ale znovu uslyšela vlastní hlas. *Už ani krok do hlubin králičí nory, B.,* řekla a musela se toho držet; nesměla se ohlížet.

Beth natáhla ruku, Pen ji stiskla a propletly prsty. Cítila, jak se podivná textura Bethiny kůže otírá o její, teplá a hrubá jako letní chodník.

Beth jednou rukou nacvakala zprávu: *Pak tě najdu.*

Děvče s kůží ulice se odlepilo od brány, zasunulo si zábradlí pod paži a vmísilo se do houstnoucího ranního davu. Pen zachytila pár nesouhlasných pohledů od starších, konvenčně vyhlížejících chodců. S hlavou skloněnou, jako kdyby se choulila před zimou, a s nasazenou kapucí mohla být Beth jakýmkoliv pubertákem, který se v pondělí ráno mihl před školou a rozhodl se, že mu s tím můžou leda tak vlézt na hrb.

„Jsi to pořád ty,“ zamumlala Pen pro sebe a otočila se zpátky k bráně. „A škola je pořád jenom škola.“

Což byl přesně její hlavní problém.

Sevřela popruhy batohu, jako kdyby třímala únikový pádák, a prošla branou.

Frostfieldské chodby zaplňovala obvyklá kakofonie smíchu, halekání, basů linoucích se z reproduktorů telefonů, vrzání linolea a bouchání dvířek od skříněk. Pod tím vším slyšela Pen útržky mumlání a zaražené lapání po dechu. Viděla bleskové uhýbání pohledem.

„– hele, kdo se vrátil –“

„– co se jí *stalo*? –“

„– kde je její odrbaná kámoška? –“

„Vykopli ji kvůli tomu graffiti, zapomněls?“

„Houby, Salt by kvůli tomu nikdy takhle nevyváděl... Kde je vůbec Salt?“

Pen věděla přesně, kde je doktor Julian Salt: venku na podělané kauči. Inspektorka pověřená jejím případem jí to včera večer volala. Ta samá bruneta s unavenýma očima jí o týden dřív čtyři hodiny kladla laskavým hlasem bolestivě otevřené otázky.

„*Ne*,“ odpovídala Pen, připadala si malá a naštvaná, celou dobu přitom svírala máminu dlaň. „*Ne, nikdy jsme... to nedělali. Ale dotýkal se mě. Ne, fyzicky mě nikdy nenutil. Ne, on mě – on mě vydíral. Řekl, že nechá Beth umístit do náhradní rodiny. Je to má nejlepší kamarádka. Ne, neví o tom. Ne, nevím, proč se s ní nemůžete spojit.*“

A „*Ne, ty jízvy s tím nemají nic společného. Byla to nehoda.*“

Vysypala ze sebe stejnou naprosto očividnou lež, kterou řekla i rodičům – protože jak by mohli někdy uvěřit alespoň zlomku pravdy?

Pen trvalo dlouho, než pochopila, že ten temný, dusivý pocit v hrdle je vztek. I když ji ujišťovali, že v té záležitosti „postupují“, a že dokonce „byla učiněna opatření“, fakt, že Pen sebrala odvalu a ohlásila to, ale Salt si stejně chodil na svobodu a v neděli s manželkou usedá k obědu, ji vytáčel do nepříčetna.

„Čau, Parvo.“

Pen překvapeně vzhlédla. Úsměv Gwen Hardyové zářil jako poutače na West Endu. Pen zamrkala a zarazila se.

„G-Gwen,“ vykřikla.

Gwen souhlasně přikývla, jako kdyby si Pen zasloužila cenu za to, že si pamatuje její jméno. Chodba ztichla. Všichni se dívali. Pen jejich zkoumavé pohledy bodaly jako mrazivý vítr. Obrnila se před větou, o níž s jistotou věděla, že přijde...

„*Co se ti sakra stalo s –*“

„Beth s tebou není?“ zeptala se Gwen. Pen zavrtěla hlavou, spíš zmateně než zamítavě. Nikdy předtím nejspíš tohle jméno z Gweniných lesklých rtů nevyšlo, ale použila ho s takovou nenucenou důvěrností, jako kdyby Beth nebyla Penina, ale její nejlepší přítelkyně.

„Škoda. Ale je fajn, že jsi zpátky. Kdyby sis chtěla při obědě pokecat, víš, kde sedáváme?“

Pen pomalu přikývla, snažila se, aby na ní nebylo zmatení moc znát. Gweniny dokonale symetrické rysy se svraštily, jak roztáhla koutky ještě víc, k očím však úsměv nedoputoval. Pen si v tu chvíli všimla šokovaných tváří ostatních studentů a slyšela pohoršený šepot a až tehdy jí došlo, co se vlastně stalo.

Pen skončila ocejchovaná, ošklivá, nedotknutelná. Připravila se na to a obrnila se, aby s tím mohla bojovat.

Gwen Hardyová to teď všechno rozmetala na kusy a udělala to schválně. Vystoupila a nabídla té nebožačce útočiště, čistě proto, že *mohla*. Gwen se jako jediná nemusela bát společenského břemene, které si s sebou zohavené děvče nese. Byla nedotknutelná, ale jiným způsobem, a právě použila Pen k tomu, aby v tom všem vymáchala čumák.

...*právě využila Pen...*

Třas se dostavil bez varování.

Všichni se na ni dívali.

Špičky prstů jí bubnovaly do stehů; snažila se je zastavit, ale nedokázala to.

Horkost a mráz jí běhaly po kůži.

– *využila Pen* –

Rychle zamrkala a vybavily se jí obrazy: tváře vytesané ve zhrouceném zdivu na staveništi, jeřáby jako kovové pařáty,

kovové ostny zabodnuté v její kůži. Hrudník měla sevřený, jako kdyby ho měla chycený v drátěném oku. Vybavilo se jí, jak jí na tvářích zasychala krev. Snažila se uklidnit vlastní svaly a zaplavil ji stud, když to nedokázala.

Utekla pryč.

Zakázaná stará budova představovala jediné místo, o kterém věděla, že tam bude sama. Na záchodcích se ocitla náhodou, seděla na studené zemi a objímala si kolena, dokud třas neustal. Vrávoravě vstala a hltala mléčně zkalenou vodu z kohoutku.

„No tak jo,“ zamumlala pro sebe, když konečně popadla dech, „takhle vypadají flashbacky. Dobře, fajn, zvládly jsme to, že jo? Jen to příště musíme zvládnout ještě o něco *líp*.“

Odvrátila se od zrcadla pověšeného na zdi a místo toho otevřela svoje kapesní zrcátko. Patřilo to k jejím rituálům a rituály jsou důležité.

„Jsi to pořád ty,“ zašeptala. „Jen tě trochu přeskládali.“

Podívala se na sebe lapenou mezi malým kulatým kapesním zrcátkem a velkým neorámovaným kusem skla přišroubovaným do dlaždic: spatřila nekonečný odraz vyděšených děvčat s šátkem na hlavě a rozmazaným make-upem, jako kdyby jí za zády stála jedna za každé rozhodnutí, jež ji sem dovedlo.

Náhle se harmonika jejich odrazů prudce srazila do jednoho.

O vteřinu později se sklo kapesního zrcátka vysypalo, hlavou jí projela ostrá bolest, až vykřikla. Měla pocit, jako kdyby se jí uprostřed lebky objevila puklina.

Svět kolem se otřásl a rozmělžil.

Dlaždice ji studily do dlaní a bolela ji kolena. Nevzpomínala si, že by spadla. Zvedl se jí žaludek, ale dokázala to přemoci.

V tichu se ozýval jen její zrychlený, mělký dech. Vrávoravě vstala, natáhla se po umyvadle za zády a opřela se o něj.

„Pen.“

Slyšela svůj vlastní hlas. Přišel jí trochu zvláštní, asi jako jí zněl, když si ho pustila nahraný na záznamníku, ale byl to on.

Jenže ona nic neřekla.

„Pen –“ ozval se hlas za jejími zády z místa, kde byla jen zed' se zrcadlem. Zněl zmateně a velmi, velmi vyděšeně. „Pen, *prosím...*“

Pen vtáhla rekonstruovaný ret mezi zuby a kousla se do něj.

A pak se ohlédla.

„Gwen není tak špatná,“ prohlásila Pen, která ležela natažená na studené betonové podlaze. „Alespoň v porovnání s ostatními z party. Oni jsou...“ Odmlčela se a hledala to správné slovo.

„Jedovatí?“ navrhl děvče na opačné straně zrcadla. Kvůli oboustrannému pohodlí se domluvily, že jí budou místo „Pen“ říkat raději „Parva“.

„Vážně si myslím, že kdyby Írán skladoval kamarády Gwen Hardyové, Američané by tam vlítli. Určitě existuje nějaká úmluva OSN, která se týká jenom Trudi Stahlové.“

Parva se rozesmála a smích se nesl přes zrcadlo. „Tak na tvou novou bandu –“ odrážející se dívka se přehrabovala v kabelce z pštroší kůže a k Peninu překvapení vytáhla lahvičku vína. „Doufám, že s nimi budeš šťastná.“

„Ty *piješ*?“

„Pen,“ vysvětlovala Parva trpělivě, „v posledních čtyřech měsících mě uneslo monstrum z ostnatého drátu, hnalo mě do války v čele armády obřích vlků z lešení a vrátila jsem se do školy uprostřed pololetí. Existuje jen jedna holka, která si zaslouží skleničku tak moc jako já, a ráda se podělím.“ Odšroubovala uzávěr a přihnula si přímo z láhve. Pak ji nabídla rtům Penina zděšeného odrazu.

Pen se stáhla. „Ale já bych *nikdy* –“ spustila.

Její dvojče se na ni zpoza zrcadla zazubilo. „Jenže já už nejsem ty.“

To Pen věděla. Zasypávala Beth pečlivě volenými otázkami, předstírala mlhavý zájem a dozvěděla se tak co nejvíc

o zrcadlokracii a městě za zrcadly. Dívka na opačné straně vzešla z ní – stvořilo ji nekonečno odrazů jí samotné, jež se ocitly mezi dvěma zrcadly –, v tu chvíli však jejich soužití skončilo.

Pen s Parvou se od toho okamžiku rozcházel jako dva paprsky lámajícího se světla; Parva teď měla vlastní pocity, vlastní *život*, který budovala během týdnů, jež uplynuly od chvíle, kdy vyšla odrazem dveří od záchodků, ať už se za nimi nacházelo cokoli. Pila víno, jedla maso a nadávala jako dlaždič s hemeroidy. K Penině palčivé závisti si dokázala najít práci, byť odmítala říct, o co jde.

Stejně ale *byla* Pen: téměř sedmnáct let žily jako jedna. Parva viděla všechno, co viděla Pen, cítila to, co cítila ona. Připadala jí jako sestra, bizarní dvojče – dvojče, jež rozumělo naprosto *všemu*. To nezvládala dokonce ani Beth.

„Chci ti něco ukázat.“ Parva lehce foukla do hrdla láhve a zvuk píšťaly se nesl oběma toaletami. „Dej mi ruku.“ V odraze záchodků natáhla ruku k Pen za zrcadlem.

Pen sáhla do prázdného prostoru před sebou a ucítila teplo, neviditelné prsty blízko její kůže.

„Co to –?“

„Pššš.“ Parva znovu šátrala v kabelce. Vytáhla telefon se sluchátky, jedno zastrčila do svého ucha a druhé do ucha Penina odrazu.

Pen uslyšela zapraskání staromódního valčíku a na bedrech ucítila přízračnou ruku svého dvojčete.

„No tak,“ vyzvala ji Parva, „raz-dva-tři, raz-dva-tři!“

A pak se roztančily a pluly na skřípající hudbu. Pen nejistě následovala rytmus, trochu se jí pletly nohy a rukama objímala prázdný vzduch. V zrcadle viděla, jak ji její dvojnice v drahých šatech vede.

„Raz-dva-tři, raz-dva-tři – to je ono.“

Pen cítila, jak jí zvedla ruku nad hlavu, otočila se a Parva zavýskla. Vířily po pobořených záchodech, jako kdyby se ocitly v tanečním stále v devatenáctém století, a Pen si uvědomila, že se směje.

„Kde ses to naučila?“

„Raz-dva-tři. To v práci, učí mě spoustu věcí, je to –“

„Au!“ Pen se prudce zastavila. Hopsala v kruhu, jak jí bolest vystřelovala nohou.

„Promiň!“ zašklebila se Parva. „Nejsem zvyklá věst, a, ehm... mám nové boty.“

„Jo, všimla jsem si jich.“ Pen se svezla po zdi záchodků, sundala si kecku a stáhla ponožku. Otisk Parviných závratně vysokých podpatků se jí zapsal hluboko do kůže, alespoň že se to obešlo bez krve. „Musel tě do nich vyzvednout Reach?“

Parva se v zrcadle usmála. Vtipy o zavražděném Králi je-řábů patřily k jejich rutině. Připadaly si podivně odvážné, odzbrojovaly vzpomínky na svůj únos.

„Zvládla jsem to sama,“ opáčila. „Ale těsně.“

„Fakt parádní. Taky z nové práce?“ Pen se teatrálně chytla za srdce. „A je to: tohle je poslední smrtelná kapka. Oficiálně ti závidím příliš, než abych mohla žít. Parádní nové boty, parádní taneční hodiny – alespoň mi řekni, že tvůj nový šéf je otrokářský úchyl.“

Parva pokrčila rameny. „Promiň, ségra. Má nová šéfka je milá. Všichni jsou milí – alespoň většinou.“

„Většinou?“

Její zrcadlová sestra se zamračila. „O nic nejde, vážně, jen že... ti nejvyšší tady – ale jen někteří z nich, to zdůrazňuju, a navíc jen občas –, oni se... Oni se na mě tak dívají. Mám pocit, že mě tajně pozorují. Nemůžu se zbavit pocitu, že mi chtějí ublížit.“

Pen vzdychla. Znělo jí to povědomě. „Myslím, že po tom všem jsou pro nás podobné pocity normální.“

„Asi jo,“ opáčila Parva a kousla se do odrážejícího se rtu. „Jen že se na mě divně dívají.“

„Strašně nerada jsem ta, kdo ti to říká, zlato,“ zahlaholila Pen, „ale nosíš na obličejí tři pětiny veškerých západních zásob jizev.“ Pak se laskavě usmála. „Povíš mi konečně, co je to za kouzelnou práci?“

Parva se chystala něco říct, když se k nim přes zavřené okno donesl vzdálený zvuk zvonění ohlašujícího přestávku.

„Povím ti to příště,“ sdělila jí dívka v zrcadle. Tohle slibovala vždycky, jako Šeherezáda si nechávala ještě jeden příběh v rukávu.

Pen našpulila rty a zamířila ke dveřím. „Tak nic. Užij si to v práci.“

„Pen, počkej.“

Pen se zarazila ve dveřích. Osamělý tón v hlase její dvojnice byl teď zřetelnější.

„Jak se má Beth?“

„Je furt stejně ukecaná,“ opáčila Pen suše. „Oficiálně pořád ještě bydlí doma, ale neřekla bych, že ji Paul vídá moc často. Všechno je v pohodě, jen je to trochu...“ Zápasila s tím správným vyjádřením. „Myslí si, že jí –“

„– to dáváš za vinu,“ odpověděla za ni Parva tiše. „Což taky dáváš, tak trochu. Já ano. Chvilí to potrvá.“

Pen neodpověděla.

„Poslyš...“ Parva zaváhala. „Myslíš... myslíš, že by sem přišla? Chápu, že jsi jí o mně ještě neřekla, ale – prostě bych ji ráda viděla, víš?“

Pen si představila, jak sem vede němou dívku s šedivou kůží, odhaluje jí své poslední tajemství, a v krku se jí rozhodl plamen vzteku. B. milovala, ale tohle je *její* svatyně, její útočiště před životem, který kvůli Beth vede.

Zlost vyhořela rychle. Milovala B., a Parva taky. A na rozdíl od Pen Parva svou nejlepší přítelkyni neviděla už celé měsíce. „Zeptám se jí.“

„Díky,“ Parva se úlevně usmála. „Co máš teď?“

„Anglinu: Richarda III.“ Pen napodobila hlas z filmových upoutávek: „*Hrbáč se vrací!*“

Parva si nad tím slabým fórem odfrkla. „S takovýmhle smyslem pro humor je klika, že jsi krásná.“

„Narcistko,“ kontrovala Pen.

Penina dvojnice se rozesmála. „Vypadni.“

Beth si nasadila kapuci a překročila práh kanalizačního systému; svírala přitom železné zábradlí jako kopí. S každým krokem nasávala živiny z města, které ji obklopovalo, čerpala sílu a informace holými chodidly nohou šedivých jako beton:

Přízrak železnic rachotil přes Blackfriars Bridge jako plechový infarkt. Dvojice lamp na sebe přes Electric Avenue zlostně blikala, jak si Sodíkovky vyměňovaly urážky. Maltoví muži se pohybovali ve zdech starého domu v Hampsteadu, zdívo pukalo a úpělo a v patře matka uklidňovala vyděšenou dceru: „Staré domy prostě trochu praskají, miláčku.“ Stožároví pavouci se hnali po kabelech schovaných pod chodníkem, šeptali si bílým šumem, statickým praskáním, ukradenými slabikami.

Pod zkreslením se v pavoučích hlasech skrývala intimita, z níž Beth bolelo u srdce.

Byla to typická londýnská noc, i když ne tak docela, protože hluboko v tunelech před ní se nacházelo něco velmi neobvyklého a tak snadno přehlédnutelného, že kdyby od toho nestála třicet metrů a bedlivě tomu nenaslouchala, přehlédla by to.

Malinkatá koule naprostého ticha.

Nezabírala větší prostor než zatnutá pěst, Beth však cítila, jak se kolem ní obtáčí ostatní zvuky Londýna. Muselo to být to, co hledala.

Beth lovila v londýnských stokách už pátou noc v řadě a poprvé narazila na nějakou stopu. Tep se jí zrychlil. Sevřela pevněji kopí a přidala, zároveň se na zvuk plně soustředila i přes šplouchání vody kolem kotníků.

Tok se rozšířil a prohloubil a ona se začala brodit. Pohltil ji hutný pach kanalizačních plynů, zavrtěla hlavou ve snaze ji vyčistit. Po její pravici se v ústí přístupového tunelu mihla bezpečně mimo dosah vody dvě světla, jejichž obrysy matně připomínaly lidské postavy, jedno oranžové a druhé bílé. Beth v jejich záři spatřila rdící vzrušení a usmála se. Smíšené páry byly pořád ještě vzácné, ale v měsících po válce se jich dávalo dohromady čím dál víc – těch pár dní, kdy Sodíkovky a Čistozášní bojovali bok po boku proti Králi jeřábů, něco prolomilo. Přemítala, kolik se jich asi tady dole schovává, zatímco jejich nesouhlasící starší pospávají v denním světle. Tihle dva si dávali na čas.

Interlampoví milenci, napadlo ji a úsměv se jí roztáhl od ucha k uchu.

Poslední záblesky jejich světél zmizely a znovu ji zahalila tma. Ještě před pár měsíci by tu Beth neviděla vůbec nic, teď však před sebou měla cihlové tunely v úplně nových barvách: v odstínech modřin a bouřkových mraků. Vybavil se jí chlapec, suverénní, vychrtlý na kost a mrštný, jemuž patřivalo kopí, které nyní nosila u sebe.

Takhle jsi viděl město, File? přemítala. *Takhle jsi viděl mě?*

Ta myšlenka ji bodla do srdce jako zavírací špendlík.

Zahnula za další roh a stanula tváří v tvář kořisti.

Ještěrka nevypadala jako nic extra a po pravdě se zdálo, že ani Beth na ni neudělala bůhvíjaký dojem. Visela na cihlách, čtyři centimetry zelenohnědé kůže. Otočila černé tekuté oko, aby se na ni podívala, ale jinak se ani nehnula.

Beth, aniž by si to uvědomovala, zadržela dech.

Pomalu, B., přikazovala si v duchu, pomalu jako lenochod po opici. Nezapomínej, co říkal Candleman: nenaštví to, dokud to nebudeš mít v hrsti.

Nekráčela, spíš plula. Naježily se jí chlupy na krku a rukou a ona cítila každý zvlášť.

Nenápadná ještěrka pomalu mrkla. Nejen, že sama nevydávala žádný zvuk, Beth dokonce slyšela, jak se jí vyhybají

zvuky tunelu. Kapání vody a pištění krys se od cihlových stěn stoky odrážely v nekonečné ozvěně, ale žádný zvuk nepronikl ještěřčiným malinkým kokonem naprostého ticha. Jazyk, kterým ochutnávala vzduch, se jí leskl jako kov.

Jen tam zůstaň, ještě pár vteřin...

Sáhla přes rameno do batohu a vytáhla sklenici bez víčka. Ještěrka na ni zírala.

Beth opětovale upřený pohled.

Zvíře znovu mrklo.

Beth vyrazila.

Sklo zazvonilo o cihlu, Beth plnou vahou tiskla sklenici. Ještěrka se drápala po jejím vnitřku.

Mám tě! zajásala Beth v duchu. Teď když porušila její plynovou bublinu, slyšela, jak jí cvakají drápky. Pevně svírala dno sklenice. Potily se jí prsty. Svaly na pažích měla napjaté jako kytarové struny a uvědomila si, že se třese.

Stvoření ztuhlo. Zíralo na ni přes sklo jediným běsnícím rozšířeným okem.

Tak, pomyslela si, díky Temži za ty–

Ostrý kytarový riff se rozezněl z mobilu v Bethině kapse, až nadskočila. Konečky prstů jí mastně sklouzly po skle; pokusila se sklenici znovu chytit, ale bylo pozdě. Vyzvánění ustalo v momentě, kdy se sklenice roztříštila o zem.

Beth měla právě tak čas, aby stihla zauvažovat, jak to, že má ve jménu Temže takhle hluboko signál, když se ještěrka odlepila od zdi.

Do hajzlu.

Plaz zlomek vteřiny padal, a pak se zastavil ve vzduchu. Vývrtkovitě švihl ocáskem jako lodním šroubem a líně, jako krokodýl ve vodě, se začal točit.

Ještě jednou do hajzlu.

Ještěrka se točila rychleji a rychleji, až z ní zbyla jen šmouha. Beth cítila, jak se smrdutý vzduch ve stoce dal do pohybu. Okraje oblečení se jí rozvlnily. Vzduch zhoustl a zůstal jí ve víření kanalizačních plynů viset na rtech. Ještěřčin

ocásek se nořil a točil a mísil metan se čpavkem jako umělec barvy. Beth se ji pokusila chytit, ale vzdušné proudy jí strhávaly ruku. Víry se kolem ní hnaly tak rychle, že vytvářely vakuum. Beth necítila vůbec nic; a stejně tak nic neslyšela. Stiskla zuby a ohnula prsty, ale byla lapená ve smyčkách prudce se ženoucího plynu do té míry, že nedokázala ani zvednout ruku.

Kdepak smyčky, napadlo ji a znepokojeně se zadívala na vířící ještěrku. Drápy.

Když se jí nohy odlepily od země, zvedl se jí žaludek.

Do hajzlu se supervelkým kýblem sraček.

Najednou se ještěrka přestala točit a zůstala bez hnutí viset ve vzduchu, plyn se kolem ní dál hnal a bičoval Beth uvězněnou nad zemí. Ještěrka se lehce pohupovala v oku miniaturní bouře, kterou stvořila. Mlasknutím jazyka ochutnala své dílo. Otočila oko, aby se podívala na Beth, a ta by přísahala, že na její plazí tváři spatřila samolibý úšklebek.

Švihla ocáskem a vyrazila tunelem jako šíp vystřelený z luku. Beth se sevřeným žaludkem táhla za sebou.

Cihly kolem ní bleskově ubíhaly a sdíraly jí kůži z konců prstů. Projela jí bolest, olejnatá krev vytekla na povrch a s rychlostí betonu ztvrdla. Beth sotva dýchala. Měla pocit, jako kdyby se jí vnitřní orgány rozmašírovaly o žebra na zádech.

Letěli zběsile a v šeru skoro nic neviděla. Zoufale mlaskla, ale ženoucí se vítr zvuk ukradl a ona se nedočkala žádné ozvěny. Vířili a smykem vybírali zatačky, její kopí se zasekávalo o zeď, drásalo jí ruce, ale vši silou na kusu zábradlí visela – pustit ho tady, už by ho nikdy nemusela najít...

...netuším, kde jsem.

Z té myšlenky jí přeběhl mráz po zádech. Londýn bylo její město – mohla se dotknout jakéhokoliv centimetru jeho povrchu a hned věděla, kde se nachází. Teď však ztratila kontakt; odříznuli ji, lapili v prázdném prostoru. Z dezorientace se jí udělalo mdlo.

Do tunelu proniklo trochu víc světla a odrazilo se od ještětřčina oka. Zem náhle zmizela a Beth spatřila, jak se proud splašků pod jejíma nohama s burácením řítí do vodopádu a dopadá kamsi do temnoty. Zaklonila hlavu, aby se podívala nad sebe, ale nedokázala dohlédnout ani na strop tunelu. Letěli prostředkem cihlové rokle zahalené stíny. Z malinkatých výklenků vysekaných do zdi po její pravici zářilo světlo – byly jich tam tisíce, nepravidelně rozmístěné uhlíky, spojené jako hvězdy v souhvězdích. Beth nakoukla do jedné z puklin, které míjeli, a spatřila v ní zazátkovanou skleněnou lahvičku s nepříjemně fosforeskujícím obsahem.

Něco se jí zatřepotalo u obličeje a ona prudce ucukla. Okřídlená věc se usadila na okraji jednoho z výklenků a tiše zavrkala. *Holub tady dole?* pomyslela si Beth nevěřící, nakláněla se, aby ho spatřila, jak se za ní zmenšoval a mizel v dálce. Roztáhl oškubaná křídla – pera měl slepená jakousi tekutinou, jež se v matném světle leskla. Beth udeřil do nosu štiplavý puch: *olej*.

Zápach v ní probudil vzpomínky a ty ji v mžiku zaplavily: ona, ponořená do špinavého bazénu, kde se chemikálie a esence města zakusovaly do její kůže, pronikaly jí a měnily ji, zatímco na ni na břehu čekali olejem nasáklí muži v olejem nasáklých oblecích.

Myslela na cenu, kterou si ti olejem nasáklí muži za zajištění její transformace stanovili: vytěžit z toho vychrtlého kluka s městem vepsaným v kůži trest, jež z něj činila člověka. Představila si, jak padá do temnoty pod sebou, a žaludek jí sevřela úzkost; přemítala, jakou cenu by z ní ti muži mohli vymáčkнуть za to, že ji z té tmy vytáhnou.

Alespoň věděla, kde je. Tohle však nebylo její místo; tohle místo patřilo olejem nasáklým mužům z Chemického synodu.

Pryč. Pryč. Myšlenka jí naléhavě tepala v nitru hlavy. *Musíme se odtud dostat pryč.*

Neměla však hlas, kterým by mohla svou prosbu sdělit, ten už totiž prodala.

Ještěrka držela v letu svou kosočtvercovou hlavu nataženou přímo vpřed a táhla dívku šílenou rychlostí. Beth sebou mlela a cítila, jak ji sevřely čpavkovometanové drápy. *Dostaň nás–*

Nepřestávala se vrtět a podařilo se jí uvolnit ruku. Mrskla jí, a aniž by to plánovala, zavadila malinké ještěrce o břicho. *–pryč!*

Zvírátku šklubla hlava a podívalo se vzhůru, jako kdyby něco zavětrilo: byl to jen nepatrný pohyb, ale Beth neunikl.

Stěží se odvažovala doufat a znovu natáhla prsty – jenže to nestačilo; nenatáhla se tak daleko. Napjala proti odporu plynů, které ji svíraly, každíčký kloub v těle a jen taktak se jí podařilo dotknout se ještěrčiny kůže jedním prstem.

Ve stěně nad nimi rozeznala ústí tunelu.

Prosím, pomyslela si znovu, *prosím, dostaň nás odtud.*

Cosí připomínající výboj statické elektřiny jí přeběhlo z čela do konečků prstů. Ještěrčina hlava se zhoupla vzhůru a Beth cítila, jak tlučé neviditelnými metanovými křídly ve snaze nabrat výšku. Beth se úlevou rozbušilo srdce, ale pak se jí sevřelo.

Ještěrka se nemohla dostat tak vysoko, jak potřebovaly...

Jsem moc těžká. Přes kůži se jí přehnala vlna horka. *Nemůžte to nastoupat–*

Ještěrka zabočila vpravo, prudce a nečekaně, a Beth se obrátil žaludek. Plazův kovový jazyk vystřelil a v místech, kde se dotkl cihlových stěn, vylétly jiskry. Horko, jež následovalo poté, co se plyny vzňaly, bylo jako úder pěstí.

Beth před žárem pevně zavřela oči. Z čela jí stékaly stružky olejnatého potu. Zatála každíčký sval v očekávání plamenů, jež ji měly každým okamžikem pohltit, ale žádná spalující vlna se přes ni nepřehnala. Vteřiny mýjely, pomalinku rozlepila oči.

Poprvé spatřila *celé* stvoření, které ji třímalo.

Malinká ještěrka se vznášela ve vařícím vzduchu uprostřed mnohem většího přízračného plaza, vnějšího obrysu, který označoval modrý oheň v místech, kde hořel metan.

Zefýrokinetické stvoření zahýbalo zabahněnými prsty na nohou a Beth spatřila, jak se obrovské ohnivé pařáty vedle ní sevřely v odpověď. Zahýbalo hlavou a hořící čenich se pohnul jako loutka spolu s ním. Škublo malinkými výrůstky na zádech a ohnivá křídla zareagovala.

Pařáty jako pochodně sevřely Beth v pase. Plameny jí propálily díry do mikiny a zanechaly na pažích stopy sazí, ale neublížily jí; její betonová kůže ohni odolala.

Stokoštěрка zamávala ohnivými křídly, spodní vítr je lapil a vynesl je do ústí tunelu. Beth obalená kokonem modrého ohně naplňujícím celý tunel bezhlasně vítězoslavně vykřikla. Prolétávaly zatáčky, vlevo, vpravo, znovu vlevo, a pak prostor naplnil jiný druh světla. Jak se vyřítila z klenuté chodby na břeh řeky, přehnal se přes ni nápor čerstvého vzduchu.

Zamířily přímo vzhůru. Beth se odvážila ohlédnout přes rameno a spatřila Millenium Dome, industriálního dikobraza, jak se v dálce zmenšuje. Pod nimi se rozprostíral noční Londýn, osvětlené ulice jako řeky magmatu protékajícího mezi střechami.

Bethiny prsty stále spočívaly na hebkých šupinách ještěřčina bříška. Něco ji napadlo.

Vlevo, pomyslela si a stokoštěрка sklopila levé křídlo a zamířily na západ.

Vpravo. Dlouhý krk se stočil opačným směrem. Drak se narovnal a Beth se přehnal přes tvář žár ohně. Zírala na ještěřku, v šoku a úžasu nad její poslušností.

Tak jo, proč děláš, co ti říkám?

Zabzučela jí kapsa – pak znovu a znovu; tři zprávy. Jen jediná holka jí mohla uprostřed noci posílat esemesky.

Beth si zastrčila kopí do podpaží a vytáhla mobil. Slistovala dolů a četla: *Můžeš se dneska stavit?*

Pak: *Potřebuju se tě na něco zeptat.*

Prosím...? Dneska. P.

Beth se ďábelsky zazubila a ucítila na zubech plameny.

Jasně, Pen, pomyslela si, můžu se stavit. Mám odvoz.

Stokošterka se stáčela a stoupala na vlastních proudech a hledala nový směr. Beth se podívala dolů na temné zrcadlo Temže a spatřila okřídlený pruh ohně mířící na sever.

Pen začínala znovu usínat, když jí zapípal telefon. Zmateně zkontrolovala displej.

Pen? Beth jí poslala jen tohle jediné slovo. Pen se zamračila.

Beth, natukala a stiskla „odeslat“.

Za okamžik jí mobil v dlani zavibroval. *Pen?* bzučel zas a znovu, v rychlém sledu jako žadonící dítě:

Pen?

Pen?

Pen?

Vzdychla. Na holku, kterou vylouhovali ve všemožných zvláštních schopnostech a esencích města, si Beth až moc užívala neomezený příděl textovek.

Co? podrážděně odpověděla Pen. Bylo pět ráno. Zůstala vzhůru a neustále si v duchu přehrávala jejich rozhovor, vybrušovala slova, kterými Beth odhalí Parvinu existenci a vysvětlí jí, proč před ní měla tajemství, ale Beth ji nechávala čekat a ona měla pocit, že s blednoucí oblohou její koncentrace polevuje. Nervozita jí sevřela žaludek: byla si jistá, že to zvorá. Jedna její část doufala, že jí Beth napíše, že honí přízraky železnic na opačné straně města a nezvládne se stavět. Penin mobil znovu zavrňel:

Roztáhni závěsy.

Pen se vystrachala z postele a doklopýtala k oknu. Od-táhla závěs a–

Kostrč jí zaduněla o podlahu, než si vůbec uvědomila, že padá. Zírala nahoru s očima navrch hlavy a otevřenou pusou. Beth dřepěla na římse, neskutečně stabilní na to, že se na parapetu držela jen konečky šedivých prstů na nohou. Za ní se s roztaženými křídly vznášelo jako erbovní zvíře ohnivé monstrum.

Beth se zazubila. Ťukala další zprávu a vzápětí se Penin mobil znovu rozbzučel. Ochromeně ho zvedla do prostoru mezi očima a monstrem.

JEN JSEM SI VYRAZILA SPLAŠIT DRAKA!

Pen zavrtěla hlavou, jako by kolem ní poletovala moucha. Zvonilo jí v uších. Pomalu se naklonila dopředu a vytáhla okno nahoru.

Konečně se jí podařilo najít hlas. „Ehm, B. –? Tohle – ehm... To je tvoje?“

Beth se zazubila ještě víc. Šťastně pokrčila rameny. Zages-tikulovala na znamení: *Už to tak vypadá*. Bleskově nacvakala: *Myslím, že mu budu říkat Oscar*.

„Myslíš, že by mohl Oscar trochu couvnout, než nám pod-pálí dům?“

Bethin úsměv zmizel a vystřídaly ho obavy. Nějak se jí podařilo se na uzoučké římse otočit a natáhla ruku do ohně. Uprostřed monstra byl malý temný obrys, jako černé místo v srdci hořícího plynu. Beth po tvaru přejela prsty a oheň okamžitě zhasnul. Po paži jí na rameno vyběhla malinká ještě-terka. Mlaskla jazykem a mrkla černýma očima na Pen.

Beth jí znovu psala.

Je to stokošterka, umí ovládat plyny... jako metan a tak. Mys-lím, že by je zvládl vysávat i z trubek – dokázal by udělat pořádnou paseku s tvým účtem za plyn, není to super?!?

Pen se podívala na svou nejlepší přítelkyni. „Plyny z kaná-lu?“ pronesla nevzrušeně. „To jako vážně? Našlas prdodra-ka?“

Beth trochu posmutněla, ale pak se znovu zazubila. Zved-la betonovoolejnatou ruku, jako kdyby chtěla říct: *A já jsem kdo, abych ho mohla soudit?*

Pen ustoupila od okna a Beth se protáhla dovnitř. Pohy-bovala se teď jinak, prosmýkala se kolem rohů jako pouliční krysa. Na bílé barvě po ní zůstávaly olejnaté otisky prstů. Jakmile stála vevnitř, nechala ještětku běhat z dlaně na dlaň a hladila ji konečky prstů. Slastné zvuky, které plaz vydával,

zněly skoro jako kočičí vrnění. Pen se na ně dívala a cítila, jak se jí na bránici usadil oblázek marnosti.

Beth znovu vytáhla telefon a Pen se jí přes rameno dívala na displej: *Je úžasná. Hledala jsem ji v tunelech a totálně by mi nakopala zadek, ale jakmile jsem se jí dotkla... Změnila se – jako kdyby mě chtěla chránit. Jako kdyby chtěla dělat to, co chci já. Je to –*

„B.,“ Pen svou rukou zadržela Bethinu.

Beth odložila mobil a v očekávání povytáhla obočí.

„Občas si přeju, abys jednoduše přišla vchodovými dveřmi, chápeš?“

Beth nasadila výraz hraného zděšení. Ukázala na ještěrku v dlani a ven z okna na město. Vypadalo to, jako by řikala: *S tím vším, co mám k dispozici, by byly přední dveře trestuhodně nudné.*

„No jo, já vím,“ štěkla Pen a cítila, jak to v ní začíná vřít. „Jsi princezna města, máš parádní šedivou kůži a kovovou tyč a velké křeslo na střeše Canary Wharf a já ti to přeju, vážně jo, ale nepotřebuju, abys mi to každou chvilku metala do obličej.“

Možná položila zbytečně velký důraz na „obličej“ – nevěděla to jistě. V plánu to neměla. Beth však zbledla, její chodníková kůže o několik tónů zesvětlala.

„Omlouvám se, B.,“ řekla Pen klidněji. „Jen, prostě – ve škole je to těžké, a navíc všechno to kolem...“

Odmlčela se dřív, než by zmínila doktora Salta. Beth pořád ještě nevěděla, co matikář udělal. Pohybovala se teď jen v noci a veškerý čas trávila v ulicích, tajemství se tak držela docela snadno.

„...je to prostě náročný, víš?“

Beth zvedla ruku na protest, ale Pen se vzchopila a pokračovala: „Já vím, že bys tam šla se mnou, kdybych tě poprosila, vím to, ale to nejde, nebo jo? Těžko, aniž bys tam s sebou přinesla tamten svět. Ty teď patříš tam a já ho ve škole nechci, B., *nechci*. Dennodenně se mi už takhle motá do života až moc.“

Dotkla se tváře. Setřela si make-up. Beth se na ni chvíli dívala, v šedivých rysech se jí zračila bolest, a pak vyrazila k oknu. Pen si na chvíli myslela, že odejde, ale místo toho se vyklonila, vyhoupla se na římsu a začala něco lovit pod okapem.

Když sklouzla zpátky dovnitř, vložila do Peniny natažené dlaně něco křehkého.

Pen spatřila červenou skořápku posetou bílými tečkami, s odlomeným koncem. Na okamžik si myslela, že je to jen holubí vejce, ale pak na kůži dlaně ucítila hrubou strukturu skořápky.

Byla z cihly; o tečkování se postarala malta. Když ji otočila, něco uvnitř zachrastilo. Vyklepala to na dlaň: na kůži jí přistál malinký chomáček peří. Stvořila ho břidlice ze střechy.

Beth zvedla mobil, nabašila na něj vzkaz a otočila displej k Pen.

Kachloperý holub. Hnízdil pod tvým okapem, Pen. Pod tvou střechou. Je jen jeden svět a ty v něm denně žiješ.

Pen trochu ztuhla, když ji Beth objala.

Omlouvám se, nacvakala Beth potom, co ji pustila. O čem jsi chtěla mluvit?

„Chtěla jsem se tě na něco zeptat,“ začala Pen. Sbírala odvalu, aby vyslovila Parvino jméno a vyradila tajemství o existenci svého dvojčete, pak se však zarazila. *Je jen jeden svět.* Před očima se jí objevila usmívající se tvář její sestry za zrcadlem.

„Existuje nějaký způsob, jak se dostat za zrcadla?“ V okamžiku, kdy jí ta otázka sklouzla ze rtů, si uvědomila, jak dlouho na to myslela. „Tam, kde žije zrcadlokracie?“

Beth se zamračila. Něco napsala, pak to smazala a znovu něco psala. Pen napůl očekávala podezřívavý dotaz, ale v Bethině zprávě stálo: *Tó netuším. O tom Fil nikdy nemluvil, stejně tak Gutterglass.*

Zaváhala, a pak dodala: *Chemický synod by mohl znát způsob, ale cena, kterou by si za to naučtovali, by byla neúnosná.*

„Ach,“ vydechla Pen. „Dobře.“ Svěsila hlavu, ale prsty v barvě chodníku ji chytily za bradu.

Skoro se zdálo, že Bethiny šedivé oči po tíhou starostí puknou. *Ještě píšeš?*

Pen zamrkala; nervózně uhnula pohledem. „Jo, B. Píšu pořád.“

Beth rozhodla ruce a povytáhla obočí: *Vážně?*

Byla to pravda, Pen měla sešit popsaný polovičatými řádky, které však další den přeškrtovala. Na papíru vypadaly tak zplihle a nedostatečně. Od chvíle, co ji před čtyřmi měsíci propustili z nemocnice, nenapsala jediný kompletní verš.

Pen, jsi v pořádku? Nikdy jsme před sebou nemívaly tajemství.

Pen jemně odstrčila Bethin telefon. „Já vím, B.,“ přitakala. „Ale možná bychom měly mít.“

Z úcty k Pen se Beth nechala odvést po schodech a vyprovodit vstupními dveřmi Khanových. Přešlapovala na jinovatkou pokrytém chodníku a sledovala, jak se Penina štíhlá silueta vrátila k oknu jejího pokoje. Během posledních pár měsíců ji takhle z ulice nebo protějšších střeš pozorovala už víckrát. Viděla, jak se Pen pouští do cvičení, dodržuje tvrdou disciplínu a snaží se tak získat ještě větší vládu nad svým tělem. Myslela, že chápe proč, a dělalo jí to starosti, ale netušila, jak zasáhnout.

Dnes však Pen dělala něco, co ji Beth nikdy předtím dělat neviděla: ohnutou paži měla ve vzduchu, jako kdyby objímala neviditelného partnera a tančila.

„Parvo.“

Jakmile Pen zaslechla své jméno, věděla, že něco není v pořádku. Cítila, jak se jí zlá předtucha zakousla do žaludku. Gwen měla pro členy stáda, kteří nedodrželi hranice, vyhrazený zvláštní tón: mírný se špetkou smutku a příslibem strašlivé nápravy.

Teď jím mluvila.

Pen se zadívala na svatyni opuštěné budovy, a pak se otočila.

Gwen, Trudi a Alan stáli uprostřed hřiště pokrytého napůl zmrzlým bahnem a nebyli tam sami. Měli s sebou Harryho Bakera, Faisala Hamida, Lailu Akhmalovou a Susie Thomasonovou a... Postavy zachumlané v šálách a kulichách se nahromadily za Gweniným věrným doprovodem a všichni Pen nedočkavě sledovali. Trudi se usmála a strčila si do pusy pramínek zrzavých vlasů. Tohle nebyla žádná improvizace. Nachystali publikum.

„Je to fakt škoda,“ prohlásila Gwen. V očích se jí zračilo cosi, co se dalo vyložit jako upřímná lítost. V zimním vzduchu zněl její hlas jasně. „Fakt jsem chtěla, aby to fungovalo.“ Natáhla ruku a dotkla se Peniny tváře.

Pen couvla a otřela se o Trudi, která se jí neslyšně postavila za záda.

„Chtěla jsem se s tebou kamarádit,“ pokračovala Gwen, „ale jaké můžeme být kamarádky, když si vzájemně *lžeme*, Parvo?“

Pen náhle stoupaly od úst obláčky páry až příliš rychle. Lapala po dechu. Přitáhla si hidžáb blíž k tělu a snažila se

najít falešnou odvalu, s níž se Gwen dřív dokázala postavit. Neobjevila vůbec nic.

„O-o-o-“ zajíkala se Pen, z ničeho nic se jí rozcvakaly zuby, „o čem to mluvíš?“

Gwenin výraz se nezměnil. „O čem to mluvím, Tru?“ zopakovala.

„Víme, žeš to byla ty,“ napodobila Trudi svou vládkyni jako dobře vycvičené zvíře, zvládla dokonce i nádech blahoslunné lítosti. „Je to smutné, Parvo, fakticky srdcervoucí.“

Davem proběhlo překvapené zamručení přerušené trochou poplašeného smíchu. Pubertáci se začali rozestupovat, aby na ni líp viděli. Zaplnili celé její zorné pole, jako kdyby ji kompletně obklopovali. Pak jí došlo, co má celý ten zástup společného: všichni s ní chodili na matiku.

Pen ucítila, jak se jí sevřel žaludek. Jako každý trýznitel, který má jen krátký seznam obětí, byl i Salt mezi všemi, kdo se na jeho seznam nedostali, oblíbený.

„Všichni víme, že je to kravina,“ ozvala se Gwen. „Salt tě koneckonců nenáviděl – to bylo naprosto zjevný; všichni jsme to viděli. A tys mu to s tím graffiti dala sežrat, ty a Beth Bradleyová. Teď když o tom přemýšlím, je naprosto očividný, že jsi vždycky toužila po pozornosti, nebo ne?“

Odmlčela se, vypadala zachmuřeně. „Nepřipadáš si kvůli tomu aspoň trošičku blbě?“ zeptala se potom. „Když takhle lžeš?“

Pen měla na prsou závaží. Na okamžik cítila, jak se jí do kůže zakusují kovové ostny, do loktů, mezi prsty, probodávají jí hrdlo.

„A přesto,“ – z Gwenina úsměvu čísel blaženost – „tu nejsme proto, abychom tě trestali, Parvo. Přišli jsme ti pomoci. Chápeme, že to není tvoje chyba. Podlehla jsi nutkání.“

„Bude stačit pravda,“ prohlásila Trudi. Ta se ani náznakem neusmívala. „Musíš jenom říct pravdu, tady a teď. Přiznej, že se tě nikdy nedotkl, a pověz nám, jak jsi *doopravdy* přišla k těm jizvám.“

Pen samovolně zvedla ruku k obličejí. Cítila, jak ji jako příliš těsná vrstva kůže skrytá hned pod povrchem svírá panika.

Trudi si musela stoupnout na špičky, aby mohla šeptat Pen přímo do ucha. „Pověz nám to. Udělala sis to sama, že jo?“

Pen ucukla. Pokusila se stáhnout, ale neměla kam; dav ji obstoupil, lapil ji jako dráty – jako kovová klec. Všichni slyšeli, co Trudi šeptala. Všichni si teď dovolili na ni nepokrytě civět. V rukách schovaných v rukavicích se objevily malé černé obdélníky: telefony, točili si ji.

„Udělalas to kvůli pozornosti. Udělalas to, aby se na tebe lidi dívali,“ odfrkla si Trudi. „Tak nás nech, ať se podíváme.“ Její ruka v pletené rukavici vystřelila po Penině hidžábu, Pen si ho pevně přidržela. Pod prsty přitisknutými na krku cítila svůj splašený pulz.

„Jo!“

Při prvním zvolání z davu Pen lehce, zemdlele zavrávala. Byla to Laila Akhmalová. Vždycky měla Lailu ráda.

„Pověz nám–!“

„Nech nás kouknout–!“

„*Pověz nám–!*“

„Sundej si šátek–!“

Další ruka jí drapla po hidžábu, a po ní další a další, přes tenkou látku se jí otíraly o jizvy. Pen šátek sevřela a vyrazila vpřed ve snaze se jim vykrotit, ale dál se na ni tlačili. Nic neříkala – měla strach, že by její hlas zněl tence, kníkavě a uboze; měla strach, že by se jí smáli. Vystřelila jednu ruku a ucítila, jak ji někdo popadl za zápěstí a zkroutil jí ho. Paží jí šlehla bolest. Někdo se rozesmál. Pen zahlédla Gwen. Vypadala rozrušeně, nervózně – ztratila kontrolu.

„Pusť to! Pusť to!“ ječela teď na ni Trudi. „Pusť to!“ Pen zavrtěla němě hlavou jako pes. Zvonilo jí v uších.

„Takže ne?“ zavřela na ni Trudi. Ozvalo se kovové cinknutí a náhle všechno ztuhlo. Pen v hlavě vytanula vzpomínka: Gwenin přítel Alan se stejným zvukem zapaluje zippo

z nerez oceli. Našla ho očima, ohromeně se poplácával po kapsách. Pen sklouzla pohledem do strany a uviděla Trudi, tvář plnou rudých skvrn z rozrušení, nad prsty jí dábelicky poskakoval plamen.

Na okamžik se rozhostilo nedočkávané ticho.

„Udělej to!“ zvolal hlas ze zadních řad.

A pak, tak nenuceně, jako kdyby připalovala cigaretu kamarádovi, Trudi Stahlová zapálila Penin hidžáb.

Zápach škvařících se vlasů a látky praštil Pen do nosu. Vedro jí olízlo krk a kůží jí prolétla bodavá bolest. Rozkašlala se a zvedl se jí žaludek, uvolnila ruku svírající šátek. Vyděšeně tloukla rukama kolem sebe a narazila přitom dlaní do čehosi masitého.

Stáhla si hořící šátek z hlavy a mrskla jím do špinavé břechky.

Plameny uhasly a zanechaly po sobě na zelené látce še-
dočerné rány. Ledový vítr jí hýčkal krk. Sklonila se a posbí-
rala cáry zničeného šátku. Narovнала se a roztřeseně přejela
pohledem po davu.

Nikdo se nesmál. Trudi seděla na jinovatku pokrytém
chodníku, krev jí stékala pod rukou přitisknutou k nosu, ale
nikdo se neměl k tomu, aby jí pomohl. Jen tam stáli a zírali na
Pen a ona na ně, nechávala je, ať se podívají. Její rekonstruova-
ný ret se sám od sebe ohrnul a jako vzteklá kočka na ně plivla.

Pak se rozběhla. V tichosti se roztoupili a ona se kolem
nich prohnala, než mohli zahlédnout její slzy.

„Parvo!“ Penin hlas se ostře odrazil od dlaždiček v poloroz-
bořených záchodcích na obou stranách zrcadla. „Parvo!“

Sesunula se uprostřed jako maňásek, ruce na kolenou,
plačtivě, přerývaně lapala po dechu. Vzduch měl divnou chuť,
kovový nádech se mísil s prachem a kyselým oděrem jejích
sežehlých vlasů.

„Parvo!“ Věděla, že ji někdo uslyší – viděli, jak sem vběhla.
Někdo sem přijde, možná už sem míří a odvěčou ji ze zaká-
zaného prostoru, pryč od její sestry za zrcadlem. Z prasklé

trubky se vynořila krysa, rozběhla se přes podlahu a šhubala ocasem. Přebíhala sem a tam po odhaleném kusu lina, olizovala ho rychle vystřelujícím jazykem a tiše pištěla. Nic jiného se neozývalo, žádný známý hlas. Pen těkala pohledem po zrcadle, ale viděla jen sebe.

Zjizvenou tvář měla od pláče opuchlou. Stružky rozmazané tužky na oči si razily cestu topografií jejích tváří. Vlasy měla v místech, odkud jí strhli šátek, rozcuchané a slepené. Malé vylysálé plošky, kde Ostnatá milenka zničila folikuly, jasně zářily.

„Udělala sis to sama, že jo?“ zopakovala trochu hystericky. Koneckonců se rozhodla Beth následovat do toho divného světa. „Jsi to pořád ty, Pen.“

Přistoupila blíž k zrcadlu a krysa jí proběhla s pištěním pod nohama a zmizela. Položila ruce na chladný povrch a znovu zavolala: „Parvo!“ Dech se jí srazil na skle, ale zpoza něj se nedočkala žádné odpovědi – jistě, že ne. Její zrcadlové dvojče je teď v práci. Nedomluvily se, že se sejdou. Pen sem hnal instinkt; instinkt a holá, slepá naděje.

Nahrabila se a čelem se dotkla zrcadla.

Přímo mezi chodidly svého odrazu spatřila louži temně rudé tekutiny. Pen se reflexivně nadechla a v okamžiku, kdy si uvědomila, odkud vychází ten kovový zápach, se začala dusit.

Krev.

Pen si ochromeně dřepa a přejela prsty po očividně suchém linoleu na své straně zrcadla. Zvedla je vlhké, a když přejela palcem přes konečky ostatních prstů, ulpěla jí na nich neviditelná vazká hmota.

Zvedla se a zadívala se zpátky do odrážejících se záchodků. Vedle temně rudé kaluže byl na zemi částečný otisk ruky, známý tvar s dlouhými, štíhlými prsty. Končil protáhlou šmouhou, jež se táhla po linu a mizela pořádný kus přede dveřmi..., jako kdyby majitelku té ruky vlekli z místnosti. Lino vedle šmouhy bylo potrhané a pod ním viděla zvlněnou, puklou betonovou podlahu; vypadala zjizveně.

Bušila do skla. „Parvo!“ křičela. Hlas se odrážel od zdí za zrcadlem, ale tělo se tam nemělo jak dostat.

Praštila do zrcadla pěstí a to se pod silou nárazu rozletělo. Tam, kde střepy odpadly, zůstaly jen holé cihly.

„Parvo! Parvo!“

„Parvo?“

Mužský hlas: starý a drsný od cigaretového kouře.

Pen se otočila. Ve dveřích záchodků stál její učitel angličtiny, pan Krafte.

„Parvo, jsi v pořádku? Proč křičíš dokola své jméno? Proboha co se ti to stalo –? Víš, že sem nesmíš –“

Pen neodpověděla. *Sem nesmíš*. Ta věta jí zněla v hlavě pořád dokola, zas a znovu: *Sem nesmíš. Sem nesmíš...*

...nesmíš.

Pan Krafte uskočil, když kolem něj proběhla do chodby. Cítila, jak se neviditelná krev z prstů vpila do šátku v její dlani.

Pen jela metrem a srdce jí svíral chlad. Pohybovala se do rytmu vagonu, stěží si uvědomovala, že zátylkem naráží do malého čtvercového okna. Nedokázala zahnat obraz rozmazaného krvavého otisku ruky. Nedokázala si přestat představovat, jak ji táhnou po podlaze, jak křičí do zrcadla o pomoc nebo jak je otupělá a zmatená ze ztráty krve a sleduje okno, za nímž mizí její jediná přítelkyně, zatímco ji vlečou pryč dveřmi od záchodů. Pen si představovala samu sebe na Parvině místě a cítila, jak se jí po kůži plíží strach.

Ocitla se tam v první řadě kvůli tobě.

Telefon jí němě ležel v kabelce. Vypnula ho a část její mysli na ni kvůli tomu křičela, ale ona ji ignorovala. S ledovou jistotou věděla, co musí udělat.

Nikdy jsme před sebou nemívaly tajemství.

Ale možná bychom měly mít.

Parva byla Penino tajemství: dívka v zrcadle, malý fragment jejího vesmíru, jež si nechávala jenom pro sebe. Pen však nepožádala Beth o pomoc proto, že by žárlila: šlo o to, že až do morku kostí věděla, že tu pomoc dostane.

V duchu to naprosto jasně viděla: dívka s kůží v barvě ulic, s očima zářícíma jako poklice na kolech aut za letního dne, sahá po kopí ze zábradlí a gestem vybízí nejlepší přítelkyni, aby ji vedla.

Chemický synod by mohl znát způsob, ale ať budou chtít výměnou cokoli, nebude to stát za to. Při posledním setkání se synodem přišla Beth o kluka, kterého milovala, a teď

bude cena za jejich pomoc nejspíš stejně děsivá. Pen po Beth nemohla chtít, aby zaplatila, ne znovu.

Světla v metru zablikala a z temnoty se vyvalila vzpomínka: pozvánka načmáraná sprejem na cihlách. *Hledej mě v rozbitém světle.*

Když jste požádali někoho, koho milujete, aby vás do tohohle světa následoval, museli jste za to pak zaplatit.

Polorozpadlá, opuštěná továrna na barviva se tyčila na jižním břehu Temže. Zdi jí požíraly skvrny temně rudého lišejníku, vypadaly jako chladné, šířící se plameny. Pen kráčela k ní, brodila se strachem jako ledovou vodou. Každým okamžikem očekávala, že jí vstříc vyrazí symetrickým krokem černé, olejem nasáklé postavy, ale nikdo se neobjevil.

Ignorovala zrezivělé výstražné tabule a přelezla plot z drátěného pletiva. Trvalo jí dobré tři minuty, než se zatnutými zuby a tichým klením vyšplhala nahoru a protáhla se pod ostnatým drátem. Vteřinová ručička na hodinkách ji s každým tiknutím poháněla vpřed. Kov ji v místech, kde se dotkl jejího krku, zastudil a ona se vážně snažila, aby jí nenaskočila husí kůže.

Rez milosrdně vyžrala zámek. Pen se opřela o kovové dveře, ty se se skřípěním otevřely a na odpor se jí postavily jen pavučiny.

Vevnitř se vše topilo v temnotě. Pod střechou třepetali křídly holubi, nedokázala však rozeznat žádnou díru, kterou se mohli dostat dovnitř. Chlad, jenž se jí zažíral do kůže, jí připadal starý, jako kdyby se továrna na dlouhé roky stala skladištěm minulých zim.

Pen přeběhl mráz po zádech. Chtěla zavolat, ale hrdlo jí vysušil prach, a navíc to stejně nemělo smysl: moc dobře věděli, že tu je. Cítila, jak ji sledují očima splývajícíma s okolní tmou. Usilovně se snažila netrást. Olízla si rty a zadívala se do stínů, pokoušela se nemrkat, nedat na sobě znát, že se bojí. Temnota ji spolkla; neviděla vlastní ruce ani kam pokládá nohy.

Za zády jí zarachotilo cosi kovového, s bušícím srdcem se otočila. Dveře, uklidňující jasný obdélník, tam pořád stály, denní světlo se však zdržovalo jen v jejich blízkosti a nedářílo se mu proniknout dál do místnosti. Tma v továrně byla hmatatelná, připadala jí jako kapalina, jako olej. V porovnání s ní působilo světlo slabě.

Přinutila se otočit a pokračovat, šátrala přitom před sebou rukama. Něco zasyčelo, pára se vyvalila z děravé trubky, ozvěny zamaskovaly zdroj. Peniny oči zachytily v temnotě siluety, černé na temnější černi. Krev jí hučela v uších jako příliv.

Obrys v temnotě vykryštoval v cosi nelidského, cosi útlého, hrozivého a hladového. *Nenávidělo* ji to – Pen jeho nenávist cítila. Otevřelo to tlamu v tichém zavytí. Natáhlo to prsty stvořené ze stínů a skočilo to.

Pen vykřikla a rozběhla se. Měla co dělat, aby nespadla. Vyrázila vpřed. Cítila, jak ji vlastní nohy chtějí stočit ke dveřím, přimět ji utéct pryč, ale nedovolila jim to: jsou to její nohy, její svaly a budou dělat, co jim sakra řekne. Cítila, jak se po ní natahují neviditelné věci a otírají se jí o kůži.

Kolena se jí téměř sama od sebe zvedala a klesala. Nedokázala zastavit, a tak zatnula zuby a hnala se hlouběji do tmy. V koutcích oka zahlédla zjevy z nočních mūr těžkopádně dřepící na velkých zadcích, se zahnutými tesáky a prázdnými očními důlky. I když tu nebylo žádné světlo a ona je neměla jak vidět, viděla je až moc dobře.

Něco zafrkalo, chňaplo jí to po uchu a Pen ucukla. Kličkovala, uhýbala před rukama, o nichž věděla, že se po ní natahují, chytají ji za šaty. Cosi studeného a kluzkého si razilo cestu vzhůru, aby jí mohlo hrábnout do vlasů. Studené čenichy se jí tiskly ke krku. Syčení sílilo; *plesk, plesk, plesk*, slyšela, jak nějaká lepkavá tekutina dopadá na beton. Znovu vykřikla do tmy a vyrázila na další zběsilý úprk. Něco silného ji chytilo za výstřih trika a nohy zpod ní vylétly do prázdna. Na okamžik se jí žaludek otočil v ohavném stavu beztlíže, a pak narazila kostrčí o podlahu, jako by ji praštili kladivem.

Ležela tam, nemohla se pohnout a na jeden děsivý okamžik ji napadlo, jestli si nezlomila páteř, jestli neochrnula. Poslouchala vlastní sípavý dech a cítila, jak po ní útlé, neviditelné věci z temnoty šátrají. Bude to tentokrát? Nebo teď? Anebo se jí dotknou teprve v tenhle moment? Sykot páry se ozval přímo vedle jejího ucha a nabral podobu slov.

„Sssrdečně vítám, sstatečná přeživší,“ zašeptal. „Sseparovaná ssesstro a nepossslušná sslužebná. Possslední hosstitelko Milenky. Vítej u nás.“

Hlas se odmlčel. „Omlouvám sse, že jssem tak nečekaně zastavil tvůj posstup,“ jeho tón zněl lehce pobaveně, „Třessu sse při předssstavě, že bych zpochybňoval tvůj sselsský rozum, ale tvá navýsssosst prohnaná sstrategie sslepého úprku v potemněném chemickém ússeku sse začínala blížít sssebevražďě.“

Hlas vzdychl. „Ssvětla, prossím, Ssimeone.“

Ozvalo se zarachocení přehazované páky a jas roztrhal tmu. Pen pevně sevřela víčka, pomalu pak oči otevírala a rozeznama, jak se nad ní sklání temná postava. Muž měl perfektně střižený oblek, dozadu ulízané vlasy a široký, ďábelsský úsměv. Každíčký jeho kousek včetně očí, nehtů a zubů pokrývala vrstva hladkého, černého oleje. Kapka mu stekla z čela a rozprskla se jí na rtech.

Johnny Naphtha, neoficiální mluvčí Chemického synodu, londýnských zprostředkovatelů čehokoliv, s cvaknutím odklopil kryt benzinového zapalovače, který držel, a pokynul jím. Pen zvedla hlavu, aby se podívala přes špičky svých nohou.

Ležela na úzkém výčnělku betonu. Nádrž z nerez oceli, nad níž trčel, byla velká jako kolo od traktoru a z poloviny naplněná bezbarvou tekutinou.

„Takže?“ zašeptal.

„Dí-díky,“ vykoktala. Věděla, co musí říct, ale mluvení jí dělalo velké potíže. Srdce jí bušilo jako kopyta koní rozprášené kavalérie.

„Prossím?“

„Jsem – jsem vám zavázána.“

Úsměv Johnnynho Naphthy se ještě zvětšil. Zalovil v olejem nasáklých kapsách a vyndal zářivý ocelový šroubek a palcem jej cvrknul do kádě pod nimi. S nepatrným šplouchnutím zajel pod hladinu, spolu se čtyřmi dalšími, navlas stejnými. Pen spatřila další černé postavy stojící na kovových traverzách, které se nad ní skláněly naprosto stejným způsobem jako Johnny.

Ozvalo se bublavé zasyčení a vzduch naplnil podivný kyselý zápach, jak se všech pět šroubků rozpustilo v nádrži, ať už obsahovala cokoliv.

„Něco vymyslíme. Zvládneš se posstavit?“

Vedl ji vzhůru po točitém schodišti. Zbývající čtyři muži stoupali synchronizovanými kroky za nimi. Vystoupali nahoru a protáhli se otvorem pod trámy.

Zdi místnosti, v níž se ocitli, tvořily spíš díry než cihly. Rozeklané otvory poskytovaly výhled na prázdnou zimní oblohu. V puklinách vrkali a čistili se holubové. I ptáky pokrývala vrstva oleje, nezdálo se však, že by jim to bránilo v tom, aby si načechrávali peří předtím, než vzlétnou.

Pen se podívala dolů a žaludek jí vlétl do krku. Zřítěla se i většina podlahy. Místnost, nebo to, co z ní zbylo, trčela ze zadního traktu továrny a seděla na kostře ze zrezivělých železných traverz. Obrovské díry jí zely vedle obou nohou a ona skrz ně viděla v děsivé hloubce pod sebou trsy trávy a štěrk na továrním pozemku. Mezi dírami se vinula úzká cestička a synod po ní společně krácel. Nechával za sebou olejnaté, kluzké stopy. Na opačném konci se nacházel malý ostrůvek betonu se dvěma černými koženými pohovkami a čímsi, co vypadalo jako starosvětský domácí bar. Pět symetrických mužů se netrpělivě otočilo, všichni s rukou položenou na klopě.

Pen namáhavě polkla a udělala krok. Noha se jí smekla, rozhodila ruce a snažila se udržet rovnováhu. Zasyčela se

zaťatými zuby a udělala další krok. Olej se vsakoval do látky jejích kecek. Černí ptáci tloukli křídly a volali na ni.

„Možná byss šla rychleji, kdyby ssess nedívala pod ssebe,“ navrhl Johnny Naphtha.

Z Peniných rtů vyšlo ironické zasmání, které ji překvapilo stejně jako je. „Díky, ale vzhledem k tomu, že pode mnou je cesta, budu se dívat, kam chci, a půjdu tak dlouho, jak bude sakra potřeba.“ Znovu se zadívala dolů, spatřila zející díry v podlaze, olejnatou kluzkost a sebevražednou výšku. Udělala další krok.

Synod se nepohnul, dokud se neocitla na ostrůvku, v ten samý okamžik si všichni rozepnuli saka. Tři z nich, s Johnnym uprostřed, se posadili na pohovku. Další dva stáli za nimi se sepjatýma rukama jako na nějaké oficiální fotografii.

„Prossím,“ pokynul jí Johnny a Pen se posadila naproti nim. Cítila, jak se jí slizký černý povrch gauče vsakuje do džínů. Dívali se na ni a ona jim pohled zuřivě opětovala. Teď, když došlo na věc, netušila, jak má začít.

„Ssstále je otræssená,“ zamumlal Johnny ke svému sousedovi a všichni identicky souhlasně kývli. „Ssstěží překvapivé, když ssse ocitla uprossstřed našeho pokusssu.“

„Pokusu?“ zopakovala Pen příkře.

„Jissstěže pokusssu. Dnesss jssme měli úžasssné ráno. Právě jssme ússspěšně sssyntetizovali ssskotofobii. A pak,“ – mlaskl – „nám to otravný nezvaný hosst pokazí.“

Naklonil se dopředu a v jeho rysech se náhle objevilo cosi žraločího.

„Sssprávně bychom měli chtít, abysss další dávku přichyssstala ty.“

Pen si tiskla kolena, dokud ji nezačala bolet. *Chovej se drsně, připomněla si, jako by to udělala B.*

„Skotofobie,“ řekla jakžtakž vyrovnaným hlasem. „Strach ze tmy.“

Chemický synod se usmál. „Sssamozřejmě,“ přitakal Johnny Naphtha, „podlaha továrny je jím nasssáklá. Proč myssslíš,

že jssme zhassli sssvětla? Fobie byla produktem procedury, ale aby byla dokonalá, její základní chemikálie mussely být čisssté.“

Pen na něj zůstala zírat. Beth jí o synodu vyprávěla, ale když je viděla na vlastní oči, vzbuzovalo to v ní dojem, že všechno ostatní je v nerovnováze, jako kdyby se jí uvolnily kůstky ve vnitřním uchu.

„Možná by ti pomohl possilňující prossstředek,“ prohlásil Johnny a ukázal na zem. Pen koukla dolů a vedle nohy uviděla otlučený hrneček z poloviny naplněný jakousi tmavorudou směsí.

Možná, ozval se jí v duchu naléhavý vnitřní hlas, tam stál celou dobu a jenom sis ho neovšimla. Možná ho tam prostě jen tak zničehonic nevyčarovali.

„Co v tom je?“ zeptala se.

Johnny stiskl rty. Protočil panenky, jako kdyby lovil v paměti. „Výběr sssolí, kerossin, kyanid, trocha sssmutku, špetka odhodlání a třešňový džusss,“ vyjmenoval. „Avšak jen v medicísssském množssství. Jsssem ssi docela jissstý, že je to bezpečné.“

Pen slušně, ale rozhodně odstrčila keckou nabízený šálek stranou.

Synod jako jeden muž vzdychl.

„Jak ssi přeješ,“ konstatoval Johnny. „Jasssně jsssi řekla: *počkáme tak dlouho, jak bude sssakra potřeba.*“

Pen si prohlížela synod a synod, trpělivý a neúprosný jako geologické síly, jí pohled vracel.

„Potřebuji vaši pomoc,“ řekla nakonec.

„Proč bysssssem jinak také chodila?“

„Takže... jak to funguje?“

Pět olejem nasáklých mužů pokrčilo rameny, ta se jim zvedla a klesla v symetrické vlně, jež začala u Johnnyho a pokračovala k vyšším mužům po jeho bocích.

„Vysssslov přání,“ vysvětloval Johnny, „a my ssstanovíme cenu. Je to v zásssadě jako nakupování.“

Pen se v krku usadil knedlík nervozity. Jestli jí nedokážou pomoci, nebude mít nic. „Potřebuji se dostat za zrcadla,“ spustila. „Potřebuji do Londýna za Zrcadlem.“

Rozhostilo se ticho, které rušilo jen šustění olejnatých křídel.

Johnny Naphtha zasyčel tiše skrze zuby. Zněl trochu jako instalatér těsně předtím, než vám poví, že jeho předchůdce byl naprostý amatér a že cena součástek se bude rovnat hypotéce na barák v Hampsteadu a ceně několika ledvin.

„Tuto ssstranu zrcadla navštívujeme jen výjimečně. Cena bude ssignifikantní.“

Pen se zhluboka nadechla. „Zaplatím.“

Na pěti párech rtů se objevil lehký úšklebek. „Z čehopak sssoúdíš, že ssi náss můžeš dovolit?“ Johnnyho oči byly černočerné, ale uprostřed nich se leskly duhové kroužky jako duhovky.

Pen se na ten barevný zlomek soustředila a narovнала se. „Zhodnotíte cokoliv, nemám pravdu?“ ozvala se. „Takže tu musí být něco, co mám a vy byste o to stáli – něco na mně musí mít takovou cenu, i když o tom nevím. Můžete to mít, ale musíte mě dostat skrz zrcadlo.“

Pět hlav se se zájmem naklonilo ke straně a Pen cítila, jak se trošku zmenšila. „Jen nikomu neublížím,“ dodala.

„Ale sssamozřejmě, že ano,“ v hlase Johnnyho Naphthy bylo cosi krutého, když to vyslovil.

Pětice mužů vstala a zapnula si saka. „Tudy prossím, ocelová povssstakyně.“ Johnny podal Pen ruku. „Máme pro tebe návrh.“

Pen polkla, zaváhala a nabízenou ruku přijala.

Okamžitě ucítila, že něco není v pořádku. Polštářky jeho prstů pevně stiskly její a olej, chladný a lepkavý, se jí šířil po kůži. Snažila se mu ruku vytrhnout, ale jeho paže se jen natáhla jako použitá žvýkačka.

„Co to –?“ začala, ale hlas jí vyhasl v krku. Tvář Johnnyho Naphthy se rozpouštěla, rysy mu stékaly jako olej po krku.

Ostatní dělali přesně to samé a nohy jim zmizely v olejnaté kaluži. Vytékaly z ní stružky a mizely za okrajem podlahy.

„Počk–“ pokusila se Pen zavolat, ale zuby jí na jazyce připadaly měkké jako vosk a viděla, jak se jí rozplývá ruka a mísí se s tím, co zbylo z Johnnyho.

Cítila, že padá jako v opilosti, a všechny barvy světa se slily v černou.

Zalapala po dechu, plíce do sebe natáhly prach, začala se dusit a rozkašlala se. Nic neviděla, ale pod kolena a dlaněmi cítila hrubé, pevné cihly. Zamrkala a volnou rukou si protřela oči, slepota však přetrvávala.

Ozvalo se cvaknutí, zasyčení a objevily se plamínky, které znepokojivě poskakovaly nad olejem nasáklýma rukama. Synod stál nad ní a usmíval se.

„Já –“ vypravila se ze sebe. „Myslela jsem, že jste...“ Vzpomínku na olej plazící se po její kůži vystihovalo jen jediné slovo. „Myslela jsem, že jste mě pohltili.“

„Proč? Copak jssme někdy řekli, že požadujeme platbu předem?“

Úsměvy se nezměnily; nedokázala říct, jestli žertují.

„Mohli byste se laskavě příště zeptat, než mě rozpustíte?“ dožadovala se Pen.

„Omluv násss, ocelová povssstalkyně,“ zašeptal Johnny zdvořile, „chápeme, že máš nassspěch. Dvounožci by cesssta sssem do hlubin trvala sssedm hodin. A některé z prossstor, jimiž by sssesss mussssela protáhnout, by mohly půssssobit znepokojivě.“

Nabídl jí ruku, ale Pen ji ignorovala a vyškrábala se na nohy. Do pěti směrů se tu rozbíhaly cihlové tunely s klenutými stropy. Stěny byly poseté nepravidelnými výklenky, z nichž vyzařovalo mdlé, barevné světlo, jaké vydávají podivná stvoření žijící v hlubinách oceánů, jež viděla v dokumentech o přírodě na BBC, které její táta miloval. Usoudila, že musí být ve stokách, ale neviděla ani neslyšela žádné kapající,